

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΠΛΟΥΝ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Ἡ ὑπὸ τῆς «Ωρας» διάψευσις τῶν λόγων τοῦ Ρηγοπούλου καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ρηγοπούλου διάψευσις τῶν γραφομένων τῆς «Ωρας» ὄχι μόνον δὲν διέλυσαν τὸ σκάνδαλον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδιπλασίασαν.

Τὸ πρῶτον σκάνδαλον δὲν ἐλύθη, διότι μόνον ἄλλοφροσύνη «Αἰῶνος» ἠδύνατο νὰ μᾶς κάμῃ νὰ πιστεύσωμεν τὴν διάψευσιν τῆς «Ωρας», ἀφοῦ ἡ «Ωρα» εἶναι ἐνδιαφερομένη, καὶ ἐπειδὴ λόγοι προσβλητικοὶ τοῦ ὑπουργείου ἐξινέχθησαν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἡ «Ωρα» ὄργανον τῆς κυβερνήσεως δὲν εἶχε παρὰ νὰ τοὺς διαψύσῃ. Δὲν εἶχε δὲ νὰ φοβηθῇ βασιλικὴν διάψευσιν, διότι εἰς ὃ σημεῖον περιήλθον τὰ πράγματα, τὸ συμφέρον Κυβερνήσεως καὶ Βασιλείας ἐταυτίζετο. Διότι ἡ ὁ Βασιλεὺς ἄμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ κ. Ρηγοπούλου ὤφειλε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν κυβερνήσιν του ἢ νὰ δεχθῇ νὰ ἴδῃ τοὺς κατὰ Ρηγόπουλον λόγους του διαψευδομένου ὑπὸ τῆς «Ωρας» ἂν καὶ ἀληθεῖς.

Ἄλλ' ὁ Ρηγόπουλος ἐπιμένει ἐν τῇ διαψύσει, ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶπεν ἐκεῖνο τὸ ἂν παρήσαν ὅλοι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια θὰ κατεψηφίζοντο. Μένουν λοιπὸν ἀκέραιοι οἱ βασιλικοὶ λόγοι, κατὰ Ρηγόπουλον, μένει ἐπίσης ἀκέραια καὶ ἡ διάψευσις τῶν λόγων αὐτῶν, κατὰ τὴν «Ωραν». Τίνα τῶν δύο νὰ πιστεύσωμεν; Ἀξιοπιστώτερος βεβαίως εἶναι ὁ Ρηγόπουλος, διότι οὗτος λέγων τὴν ἀλήθειαν δὲν χάνει τίποτε, ἐνῶ ἡ «Ωρα» λέγουσα τὴν ἀλήθειαν χάνει τὴν πρωθυπουργίαν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσθέτει ὁ Ρηγόπουλος ἐν τῇ διαψύσει του, ὡς παραλειφθὲν ἐν τῷ τηλεγραφήματι αὐτοῦ, ὅτι «Ἐὰν ὁ λαὸς τῷ ὄντι δὲν ἐπεθύμει νὰ ψηφισθῶσι τὰ φορολογικὰ τῆς κυβερνήσεως νομοσχέδια, τότε ὤφειλον οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μένοντες βουλευταὶ νὰ ἔλθωσι νὰ καταψηφίσωσιν αὐτὰ», δὲν ἀναιρεῖ τὴν πεποιθήσιν τοῦ βασιλέως τὴν πηγάζουσαν ἐκ τῶν πρώτων βασιλικῶν λόγων τῶν ἐν τῷ τηλεγραφήματι, ἀλλ' εἶναι τρόπον τινα συμπλήρωσις τῆς ἰδέας τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ πρώτῳ ἡμῶν περὶ τοῦ σκανδάλου ἄρθρῳ ἀνελύσαμεν.

Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν εἶναι βέβαιος ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρῃ περιπτώσει ὅτι εἶχε καὶ ἔχει ἐπομένως τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑποστηρίζει ὑπουργεῖον μὴ μειοψηφούν· οἱ δὲ συναπισμοὶ τοῦ «Αἰῶνος» δὲν καταστρέφουν τὴν πεποίθησιν αὐτὴν. Πρώτην φοράν ἡ Βασιλεία ἐρχεται μόνῃ τῆς εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως ἀπέναντι τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι μέγα, τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἔχῃ συνεπεῖας, θὰ ἔχῃ κατήφορον.

Ἡ «Ωρα» δὲν κατώρθωσε διὰ τῆς διαψεύσεώς της τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ διπλασιάσῃ τὸ σκάνδαλον, δι' ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον προσέθεσεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς βαρεῖς ἀπήρθουεν ἐπιτιμήσεις πρὸς τὸν κ. Ρηγόπουλον. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Βασιλεὺς ἐπιτιμᾷ ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ, διότι τῷ καθυποβάλλει μίαν εὐχὴν τοῦ λαοῦ; Ἄν ἔχῃ ὁ Βασιλεὺς τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ἐπιτιμᾶν τοὺς βουλευτάς, τότε ἂν τὸν κ. Ρηγόπουλον περιορίσθῃ βιαιῶς νὰ ἐπιτιμῆσῃ, πῶς παρέλειψε τὸν Τρικούρη, τὸν συντάκτην τοῦ *Τίς πταίει*, βιαιῶς νὰ τύψῃ; Διὰ τῶν ἐπισήμων γραφέντων τῆς «Ωρας» ὁ Βασιλεὺς προσέβαλεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Ρηγοπούλου τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν, καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶνε εἰς ἡσέονα θέσιν ἢ τὸ πολὺ εἰς ἴσην θέσιν πρὸς αὐτὴν, διότι Βασιλεὺς καὶ ἀντιπροσωπεία ἀντλοῦσι τὰ δικαιώματα καὶ τὰς υποχρεώσεις αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς καὶ μόνῃς πηγῆς, **τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας**, καὶ ταύτης εἶνε ὄργανα καὶ ὑπηρεταὶ καὶ ἀντιπροσωπεία καὶ βασιλεία. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατόν ἢ μία νὰ ἐπιτιμᾷ τὴν ἄλλην; Ὅταν ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία ἐπιτιμᾷ τὴν βασιλείαν, ἔχουεν ἐπανάστασιν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω· καὶ ὅταν ἡ βασιλεία ἐπιτιμᾷ τὴν ἀντιπροσωπείαν, ἔχουεν ἐπανάστασιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· τοῦτέστιν ἔχομεν **πραξικόπημα**.

Εἰς τόσον ἀνόμαλον σημεῖον περιήλθον αἱ σχέσεις βασιλείας καὶ ἔθνους.

Καλιδὰ ν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Προπαρασκευάζεται πολιτικὴ ἐκδρομὴ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Δεληγιάννη ἀνά τὰς ἐπαρχίας. Κάμποσοι ἡμέτεροι οἰκονομικῶς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἡγέτου αὐτῶν θὰ μετα-

βῶσιν εἰς Πάτρας, τὴν μᾶλλον ἀντιπολιτευομένην πόλιν, ὅπου βεβαίως θέλουσιν ἐκφωνηθῆ διάφοροι λόγοι. Ἐκείθεν ἐπιβαίνοντες ἐνὸς ἀτμοπλοίου τοῦ κ. Γουδῆ, ὅπερ οὕτω μεταβλήθησεται εἰς θαλαμηγόν, θὰ κάμουν τὸν γύρον τῆς Πελοποννήσου, ἐξερχόμενοι καὶ εἰσερχόμενοι, ἀγορεύοντες καὶ διασκεδάζοντες.

Εὐφυῆς πολιτευόμενος ἐνθυμηθεῖς, ὅτι συζητούμενου τοῦ περὶ οἴνων φόρου, ὁ κ. Δελιγιάννης δὲν ἔλαβε τὸν λόγον, εἶπεν ὅτι φαίνεται αὐτὸν τὸν λόγον ποῦ δὲν ἔβανε σ' τὴν Βουλὴν θὰ τὸν βάνῃ σ' τὰς Πάτρας.

Αὔριον ἀναχωρεῖ ὁ κ. Λεωνίδας Δελιγιεώργης εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου θὰ διαμεῖνῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας, ὅθεν θέλει ἐπιστρέψῃ τὴν παραμονὴν τοῦ πάσχα, μετὰ δὲ τὰς ἐορτὰς ἀναχωρεῖ δι' Εὐρώπην μετὰ τῆς ἀξιολόγου Κυρίας του, ἐπανακάμπτων ἐκείθεν κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς.

Πρωτοφανές! Ἐνας λόγος ποῦ κόπηκε σ' τὴ μέση διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἀκροατηρίου· ὁ λόγος οὗτος ἦτο τῆς δεσποσύνης Κεχαγιᾶ, διευθυντρίας ἐνὸς παρθεναγωγείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ λεγομένου Ζαπλείου, ἡ δὲ αἴθουσα ἡ τοῦ Παρρασσοῦ, καὶ τὸ πλῆθος γυναικῆς καὶ ἀνδρῶν. Περίεργος ἠλεκτρισμός τῆς γυναικῆς. Οὔτε ὡς ρήτωρ εἶνε γνωστὴ, οὔτε ὡς φιλόσοφος ἢ φιλόλογος φήμην ἔχει, οὔτε δεινὴ τις εἶνε συγγραφεὺς, οὔτε ἀπαγγελίαν γοητεύουσαν διελαλήθη ὅτι ἔχει, οὔτε κάλλος ἐπὶ τέλους ἔξοχον. Μόνον διότι εἶνε γυνὴ, ἔσυρε κατόπιν τοῦ ὀνόματός της τὸν κόσμον, ὅσος ἤρκει διὰ δέκα πτωχοὺς ρήτορας τοῦ ἀχαρίστου, ἀσχήμου, ἀχρείου καὶ ἰσχυροῦ λεγομένου φύλου.

Καὶ ἐγέμισεν ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ συλλόγου, καὶ ἐγένετο ἀπαγωγὴ καρχέλων καὶ διασκελίσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ πλήθους καὶ ἐπληρώθησαν γυναικῶν τὰ ἐντευκτήρια καὶ τὰ καφενεῖα τῶν γυναικῶν καὶ ἔσκασαν αἱ σκάλας καὶ οἱ διάδρομοι καὶ ἐλείποθῃ αὐτὴ ἡ αὐλὴ τοῦ Συλλόγου, ὅτε σπρώχνουσα καὶ σπρωχνομένη ἡ ρήτωρ ἀνήλθε τὸ βῆμα, καὶ ἤρξατο λαλοῦσα, ἐν ᾧ τὸ πλῆθος ἔσκανε, ἐβόα, ἐθερμαίνεται, ἐπύρεττε καὶ ἐπὶ τέλους ἐποδοκροτεῖ. Καὶ κάνει; νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν, ἕως ὅτου ἐδέησε νὰ διακοπῇ τὸ μάθημα καὶ νὰ ἀναβληθῇ δι' ἀπόψε, ὅχι πλέον μὲ ἐλευθέραν εἴσοδον, ἀλλὰ μὲ εἰσπητήρια.

Βλέπομεν πάλιν ἀναγγελλομένας πασοφορὰς ὁμογενικὰς ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Συλλόγου, σκοπὸν, λέγει, ἔχοντος νὰ κάμῃ θέατρα καὶ δράματα, κάτι 100 δραχμαῖς τοῦ Μελαῖ, κάτι 100 τοῦ Σκουλοῦδη, κάτι ἄλλαις τοῦ Νεγρεπόντη, καὶ πολὺ φοβούμεθα μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν γίνονται αὐθορμητῶς, ἀλλὰ δι' ἀναφορῶν ἐπαιτικῶν πρὸς τὴν ὁμογενικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ γενναιοδωρίαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σύλλογος συνίσταται ἀπὸ καλοὺς νέους, συμβουλευόμενος νὰ ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα εἰς τοὺς δωρήσαντας, διότι μὲ τὰ βρωμοχρήματα αὐτὰ αἱ ψωραλέαι αὐταὶ ψυχαὶ νομιζοῦν ὅτι ἀποκτώσι δικαίωμα κατακτητῶν ἐπὶ ραγιάδων. Μὲ ἑκάτὸν καὶ διακόσας δραχμαῖς τῶν ὁμογενῶν θέατρα δὲν γίνονται. Θέατρον ἑλληνικὸν θὰ κάμῃ τὸ ἔθνος καὶ μόνον τὸ ἔθνος. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἑθνικὸς Σύλλογος πρέπει νὰ ἐντρέπεται τὴν προσωνομίαν του, ὅταν καταντῇ νὰ τρέφεται μὲ τὰ περισσεύματα τῶν ὁμογενικῶν τραπέζων.

Τὴν 14 ἀπριλίου εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου. Πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 452)

Ἄλλ' αὖ μὴ ἰδοῦσα αὐτὴν, εἰς τὴν αὐλὴν, ἄφησε τὴν θύραν ἡμίκλειστον, εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὅπου ἤρχισεν ἀμέσως νὰ καθαρίζῃ τὸ ἰσόγειον, ἐτοιμάζουσα συγχρόνως καὶ τὸ πρῶτο γάλα, ὅπερ συνίστατο ἄλλοτε μὲν ἐκ σοκολάτας, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀπὸ κρέας ψιτὸ μὲ βουτυρον· τὸ γάλα τὸ μετέφερεν ἡ ἰδία κάθε πρωί. Ἄμα προητοίμασε λοιπὸς τὴν σοκολάταν καὶ τῆς φρυγανιῆς ἐφώναξε τὴν Ἰωάνναν πιστεύουσα ὅτι ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν της· ἀλλὰ μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν εἶπε καθ' ἑαυτήν:

— Ὅχι εἶνε σ' τὸν κῆπον.

Ἐξελθοῦσα τῆς οἰκίας περιῆλθε τὸν κῆπον παρατηροῦσα πανταχοῦ καὶ καλοῦσα.

— Κυρία Ἰωάννα! Κυρία Ἰωάννα.

Οὐδεμίαν πάντοτε ἀπάντησιν.

— Νόστιμο, ἐπιθύρισε, προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς νεάνιδος.

Ἰδοῦσα τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου συντετριμμένον καὶ ἡμίκλειστον καὶ τὴν κλίμακα στηριγμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἤσθάνθη βίαιον κλονισμόν εἰς τὸ στῆθος της.

— Θεέ μου, τί τρέχει; ἐσκέφθη.

Προησθάνθη τὸ δυστύχημα καὶ μετὰ μεγάλης ταραχῆς ἀνέβαινε τέσσαρα τέσσαρα τὰ σκαλιά. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς Ἰωάννας ἦτον ἀνοικτὴ καὶ εἰσῆλθεν, ὅταν ἔβαλε γοερὰν κραυγὴν. Βίβει τὸν καυμένον τὸν φιντέλην ξαπλωμένον κάτω, νεκρὸν καὶ τὸ δωμάτιον, ἐξαιρέσει τῶν ἐνδυμάτων τῆς Ἰωάννας, ἅπερ δὲν εὕρισκοντο πλέον ἐκεῖ, ἀνοκτοῦ, ἀπ' ὅτου καταλάβαινε, ὅτι φοβερὰ πάλιν ἐγένετο μεταξύ τῆς νεάνιδος καὶ ἐνὸς ἢ πολλῶν ἀτόμων. Ἀναίσθητος ἢ παραφρων ἐκ τοῦ τρόμου, ἡ Γερτρούδη κατῆλθε τὴν κλίμακα μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς καὶ κατὰ τὴν ἀνοδὸν της, ὤρμησεν ἐξω τῆς οἰκίας καὶ ὠρᾶ, μὲ λελυμένην τὴν κόμην, ἤρξατο νὰ τρέχῃ ἐν τῇ ὁδῷ κραυγάζουσα:

— Βοήθεια! Κλέπται!

Γυναῖκες τινὲς καὶ παιδιὰ ἔδραμον καὶ ἀπετέλεσαν ὁμιλόν τινα. Τὸ χωρίον ἦτο σχεδὸν ἔρημον, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὅλοι οἱ χωρικοὶ εὕρισκοντο εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀσχολούμενοι μὲ τὸν θερισμόν τοῦ σίτου καὶ τὸ δέσιμον τῶν στάχων. Ἡ Γερτρούδη ἐξηκολούθη νὰ τρέχῃ μεταβαίνουσα εἰς τὸν κ. πάρεδρον παρὰ τῷ ὁποίῳ τινάχθηκε μέσα

τοῦ Πανεπιστημίου διὰ λόγου τοῦ κ. Ἀναστασίου Γενναδίου. Σήμερον συνέρχεται ἡ Σύγκλητος ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τούτου. Εἶνε σωστὸν, ἀφοῦ δὲν ἐορτάζομεν τὴν 25ην Μαρτίου, νὰ πανηγυρίζωμεν τὴν ἐνδοξὸν Ἐξοδὸν, ἡμέραν δόξης καὶ τραγωδίας, ἀφοῦ μάλιστα ἔχωμεν τοιοῦτους πανηγυριστὰς, οἷος ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ ἐνσαρκῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶθημα τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος.

Περὶ τῆς δημοσίας γνώμης τῶν Πατρῶν εἰς ἀνταποκριτῆς ἐπανορθῶν τὰ περὶ συλλαλητηρίου ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν Ἀχαιοῦ ἐπισταλέντα, γράφει : « Αἱ Πάτριαι ὀργίζονται, αἱ Πάτριαι ἐνθουσιῶσιν, λέγει ὁ Ἀχαιός. Ἐγὼ λέγω : ὁ Γιωργάκης ὁ Ροῦφος ὀργίζεται, ὁ Θάνας Κανακίρης ἐνθουσιᾷ. Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο κόμματα τῆς πόλεώς μας καὶ ὅ,τι θέλουν γίνεται. Ὑπάρχει καὶ τρίτον κόμμα, τῶν ἀνεξαρτήτων, ἀλλὰ δὲ, εἶναι εἰς θέσιν ἀκόμη καὶ νὰ ἐπιβάλῃται. Ἄν ὑποθεθῇ ὅτι εὕρισκετο ἐνταῦθα ὁ Γεώργιος Ροῦφος καὶ διέταττε τοὺς παλληκαράδες του νὰ φοβίσωσι τὸν κόσμον, διὰ πυροβολισμῶν, τὸ συλλαλητήριον θὰ διελύετο. »

Εἰς τὸ χθεσινὸν φύλλον ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ παρεισέφρουσαν τὰ ἐξῆς λάθη : ἐν στήλῃ 2α, στίχῳ 24φ ἀντὶ ἡ κυριαρχία αὐτῶν γρ. ἡ κυριαρχία τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐν σελίδι 3η, στήλῃ 1η, στίχῳ 27, ἀντὶ ἐπεκτάσεως, γράφει ἐπικρατήσεως.

σὰ βρόμβῳ. Οὗτος εὕρισκετο ἐκεῖ πίνων ὀλίγον κίρς μὲ τὸν ἀγροφύλακα καὶ ἕνα ἄλλον.

— Κύριε πάρεδρε, ἐκραύγασεν ἡ Γερτρούδη, ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστύχημα, τί τρομερὸν πρᾶγμα ! Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα !

— Ἡσύχασε, Γερτρούδη ! τί τρέχει ; Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη. Ἄ ! Θεέ μου, Θεέ μου ! Τί θὰ ᾖ πῆ ὁ λοχαγὸς ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Ἐπινάλ ; Ἡ δεσποσύνη Ἰωάννα. . .

— Ἀἴ, λοιπόν ; εἶπε ζωηρῶς ὁ πάρεδρος.

— Ἐγίνεν ἄφαντος !

— ὦ !

— Τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου τῆς εἶναι σπασμένον, τὸ πᾶν ἄνω κάτω σ' τὸ δωμάτιόν τῆς, ὁ κακόμοιρος ὁ Φιντέλης νεκρός ! . . . Ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ μιὰ σκάλα ποῦ τὴν ἤρε ἀκουμπισμένη ἀπάνω στὸν τοῖχον. Ἄ ! Θεέ μου, τί δυστύχημα !

Ὁ πάρεδρος ὠχρίασε φρικωδῶς.

— Ἄς τρέξωμεν, κύριοι, εἶπε, ἄς τρέξωμεν !

Οὐδὲ κἂν τὰ ποτήριά των ἐσκέφθησαν νὰ κενώσωσι. Πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαγιγιάν ὑπῆρχε δωδεκάς γυναικῶν, ἰσάριθμα παιδιὰ καὶ τρεῖς ἄνδρες, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐτάλημνε νὰ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸν κῆπον. Οὗτοι οὐδὲν ἐγνώριζον καὶ ἀλλήλοηρωτῶντο.

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ

Οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως ἐκλήθησαν διὰ νὰ κληθῶσιν. Δὲν καταθέτουν σχεδὸν τίποτα, εἰμὴ τὰ γεγονότα τὸ ὅποια δὲν εἶναι βεβαίως ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων.

Πρῶτος ἐμφανίζεται ὁ κ. **Α. Παρίσης**, καταθέτων μόνον ὅτι εἶδε τὴν παρέα τοῦ Σκουζέ μὲ τὴν παθοῦσαν κόρην καὶ τὴν, ὡς τὴν λέγει, Καλλιοπῆτσαν, εἰς τὴν μπιραρία τοῦ Καλλία εἰς τὰ Πατήσια καὶ διεσκέδαζον, εἶχε καὶ αὐτὸς μίαν ἄλλην παρέα καὶ διεσκέδαζεν.

Ὁ μάρτυς **Τριανταφύλλου** ἀμαξᾶς ὅτι πῆρε τοὺς κατηγορουμένους μὲ τὴν γυναῖκα, δὲν ἐνθυμείται καλῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ Σκουζέ ἢ ἀπὸ τοῦ Πρινοπούλου, τοὺς πῆγε στὴν Πεντέλη καὶ ὅτι ἤκουσε μόνον τῆς πιστολιᾶς.

Ὁ περίφημος **Κονάκης** ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι—ἄνθρωπος βουνα—ὅστις ὅταν πῆγαινε ἢ νυμφικὴ συνοδεία εἰς Πεντέλην περνοῦσε ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, ζήτησε νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ φαγητῶν, τοὺς ἔδωσε μία γάλισσα, κἄτι ἐλαιᾶς φρέσκαϊς, ἀνέβηκε κοντὰ στὸν ἀμαξᾶ καὶ στὸν γυρισμὸ ἀκούγει μεσ' τ' ἀμάξῃ γέλοια καὶ τραγούδια.

Ἡ συνεδρίασις διαλύεται καὶ ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἐπαύριον, ἤτοι χθὲς περὶ τὴν ἐνάτην.

Μετὰ τοὺς χθεσινούς ἀσημάντους μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως ἐν σύμπλεγμα μαρτύρων συγκεῖμενον ἐκ τῶν κυ-

— Ἡ Γερτρούδη ᾤπηγε στοῦ παρέδρου ζήτησε βοήθειαν κ' ἐφώναζε κλέπται !

— Νὰ τοὺς, νὰ τοὺς !

Ἡ Γερτρούδη καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀφίκοντο, προηγουμένης δὲ τῆς ὑπηρετηρίας εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ οἱ ἄλλοι ἠθέλησαν τότε νὰκολουθήσωσι τοὺς εἰσελθόντας, ἀλλ' ὁ ἀγροφύλαξ σταθεῖς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας εἶπεν :

— Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος.

Ἡ ἀπαγορεύσις ἦτο κατηγορηματικὴ καὶ πάντες τὴν ἐσεβάσθησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπηγορεύετο ἡ ἐν τῷ κῆπῳ κυκλοφορία, ἔμειναν ἐκεῖ περισκοποῦντες τὰ περίξ.

Ὁ πάρεδρος καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας εἶδον ὅτι καὶ ἡ Γερτρούδη εἶχεν εἶδει, οὐδεμία δὲ ὑπελείπετο ἀμφιβολία ὅτι εἰς ἡ πολλοὶ κακοῦργοι εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅτι ἡ Ἰωάννα ὑπερησπίστη ἑαυτὴν κατ' αὐτῶν καὶ ὅτι ὅπως τὸν ἐμποδίσωσι μὴ τυχὸν ὑλακτήσῃ ἢ δῆξῃ ἐφόνευσαν ἢ ἐστραγγάλισαν τὸν Φιντέλην. Ἄλλ' ὁ πάρεδρος, ἀνοίξας τοὺς σύρτας τῆς σκευοθήκης τῆς Ἰωάννας, παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχον ἀνσκαλευθῆ, καὶ ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν καλῇ τάξει· ἐν μικρῷ τινι κιβωτίῳ, εὐχερῶς διακρινόμενῳ, ὑπῆρχον περὶ τὰ εἴκοσι χρυσαῖ ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα. Καὶ ἐπειτα, τὸ ὥρολόγιον μετὰ τῆς χρυσῆς ἀλύσσου τῆς νεάνιδος ἦτον ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς ὥρολογοθήκης ὅπου συνείθιζε ν' ἀναρτᾶ αὐτὸ καθ' ἐσπέραν πρὶν